

2. český thriller

Zabil sebe

Noční recepce

Iluzionista

Obchod se smrtí

Dobytí kóty K-400

Papoušek Gabriel

Jezero

m

ISBN 978-80-87622-32-2

2. český thriller

povídky

„Je nejisté, kde tě čeká smrt,
a tak ji očekávej všude.“

Lucius Annaeus Seneca
(* 4 př. n. l. - † 65)

Český thriller pokračuje

Milovníci napětí si přijdou opět na své! Bratříček antologií českého hororu pokračuje – a já Vám teď mohu s radostí předložit sedm čtivých povídek v knize 2. český thriller.

Budu se možná trochu opakovat, nicméně připomenu náš záměr: v posledních letech se nám často stávalo, že někteří autoři antologií hororu tíhli spíše k vyvolávání napětí, než strachu. Většinou sice jdou oba „prvky“ ruku v ruce, tudíž dost často splývají, i když – jak tvrdí „učebnice“ – v thrilleru se více obáváme o osud hrdiny, kdežto v hororu pociťujeme strach my sami coby čtenáři. Všichni však víme, že hranice jsou nesmírně tenké. Proto jsme pro autory, kteří milují více napětí než strach, našli schůdnou cestu a vytvořili novou knižní sérii povídek – český thriller.

K sedmi statečným dílům z minulého čísla přibude v této knize šest dalších: Zabil sebe (Jan Bok), Noční recepce (Monika Pospíšilová), Iluzionista (Věra Kadlecová), Obchod se smrtí (Luboš Štěřba), Dobyty kóty K-400 (David Nedoma), Papoušek Gabriel (Michal Epstein) a Jezero (David Khol).

Ve svém thriller záměru hodláme pokračovat, a proto oslovujeme všechny tvůrce, aby se zapojili do **3. českého thrilleru. Uzávěrka** pro odevzdání rukopisů: **do 31. 5. 2016. Rozsah:** do 22 normostran, tj. cca 40 000 znaků. **Díla posílejte:** na mail editorovi nakladatelství Milanu Kalinovi, kalina08@atlas.cz, nebo na adresu nakladatelství.

Při výběru bude rozhodovat jediné kritérium – kvalita napětí!

Do knih 1. a 2. český thriller se zapojilo 26 autorů, většina z nich zůstala před branami otisknutí. Přesto na základě dosavadního zájmu mohu klidně prohlásit, že v české kotlině se pohybuje hodně skvělých autorů, o kterých však dosud jen nevíme. A proto voláme: do zbraně, pardon – k tužkám, psacím strojům či počítačům. Přidáte se?

Zároveň do našich řad vítám i naše stálé čtenáře!

Ladislav Kocka, nakladatel, 12/2015

Zabil sebe

Lékař ohledal tělo Romana Opletala a konstatoval smrt. Sdělil vyšetřovateli, že příčinou smrti byla střela z kulovnice, která prošla přímo hlavou. Přitom ale Roman Opletal skočil ze střechy desetipatrové budovy s úmyslem spáchat sebevraždu. Potvrdil to i dopis na rozloučenou, který zanechal. Když ale padal, na úrovni sedmého patra ho někdo zastřelil.

Vyšetřovatel zanedlouho zjistil, že Roman Opletal nevěděl, že řemeslníci opravující fasádu ve výšce prvního patra na jedné straně zdi nainstalovali ochrannou síť kvůli bezpečnosti. Takže nemohl ukončit život původně zamýšleným způsobem. Dle svých představ sice mohl po pádu zemřít, jenže by tomu zabránila síť, navíc ho o pár okamžiků dříve kdosi zastřelil. Jednalo se tedy o vraždu.

Vyšetřovatel si šel posvítit na obyvatele bytu v sedmém patře, odkud smrtící kulka vyletěla. Otevřeli mu starší manželé. Muž přiznal, že při ostré hádce na manželku vytáhl kulovnici, nakonec se rozzuřil tak, že zmáčkl kohoutek. Manželku však minul. Vůbec nechápe, jak se stalo, že skrze okno střelil do hlavy prolétajícího sebevraha.

Vyšetřovatel manželé vysvětlil, že bude stíhán za neúmyslné zabití. To ovšem staré manžele rozlítilo, shodli se na tom, že si mysleli, že zbraň není nabitá. Nikdy prý nebyla nabitá! A co víc – muž ženu ohrožoval kulovnicí ze zvyku, představovalo to jakýsi jejich rituál.

Přesto vyšetřovatel muže upozornil, že se trestnímu stíhání nevyhne, i když šlo o podivuhodnou nehodu. Naštěstí ale ještě vyslechl svědkyni, která potvrdila, že viděla syna manželů, jak nabíjí zbraň čtyři týdny před tragédií. Matka mu totiž přestala

dávat peníze, a on velmi dobře věděl o zvyku svého otce vytahovat při hádce na ženu zbraň a střílet, a proto kulovnici nabil. Předpokládal, že ji otec zastřelí a on se snadno zmocní jejich peněz a majetku.

Případ se rázem stal znovu zabitím, tentokrát hodlal vyšetřovatel obvinít syna starých manželů. Jenže... Jejich synem byl Roman Opletal. Toho natolik rozhodilo několikatydenní neúspěšné čekání na smrt matky, že se rozhodl ukončit svůj život skokem z budovy. Tudíž – on vlastně zabil sám sebe. Vyšetřovatel si oddechl a spis uzavřel jako sebevraždu.

Jan Bok

Narodil jsem se v Praze. Je mi jednadvacet a po absolvování gymnázia jsem se několikrát pokoušel dostat na vysokou školu, lákají mě práva. Marně. Mám bohužel slabší hlavu, většina škol stále prosazuje především znalosti, tj. tisíce faktů, dat, jmen, atd., místo myšlení, logiky, nemluvě vůbec o tvořivost, čili kreativitě, schopnosti řešit problémy. Prostě mi dlouho trvá, než se něco naučím nazpaměť. Teď pracuji v jednom velkém, nejmenovaném (kvůli propagaci) vydavatelství a nakladatelství jako inzertní poradce, čili nabírám reklamu do časopisů.

Psaní беру jako čistě soukromou výpověď o stavu světa. Přiložená povídka souvisí s mým zájmem o obor Právo. Mám docela slušnou angličtinu, tak hojně navštěvuji americké webové stránky. Proto také moje krátká povídka čerpá z jednoho konkrétního případu FBI, jen jsem jej převedl do češtiny... Jinak jako spisovatele sám sebe nevnímám, ještě na sobě budu muset hodně zapracovat.

Druhá povídka Monika Pospíšilová

Noční recepce

Prostory recepce naplnila vůně čerstvé kávy. Za proskleným pultem seděly dvě ženy. Jejich povídání občas přerušilo řinčení zvonku – to se poslední opozdilci snažili dostat zpátky do pohodlí svých pokojů. Jedna z žen se jen neochotně zvedla od svého šálku, přesto však s naučeným úsměvem podala klíče promočeným studentům. Počasí se nepředvídatelně proměnilo a jen málokdo byl tak prozíravý, že si s sebou kromě opalovacích krémů vzal ven také deštník. Žena čekala, až mladý pár zmizí ve výtahu, a pak se znovu obrátila ke kolegyni.

„Teda, Áďo, dneska je to krize. Ještě není ani jedenáct, a už teď se mi zavírají oči,“ postěžovala si Nela. Vypadalo to, jako by k ní při dnešním nákupu obrovského pytle kávy promluvil sama prozířetelnost.

„No, já už taky pomalu půjdu, abych tady zítra nebyla úplně marná.“ Adriana odložila prázdný hrneček a začala se soukat do lehkého kabátku.

„Toho bych se nebála, zítra tě nedělní úklid určitě udrží vzhůru,“ opáčila Nela s úšklebkem a naoko si prohlížela kalendář.

Kolegyně jí věnovala otrávený pohled.

„Abys věděla, soucítím s tebou,“ pokračovala Nela, když spolu s ní zamířila ke dveřím. „Klidně si zítra ber moje kafe. Mám tu skoro doživotní zásobu.“

„A ty si dej pozor, ten nový automat v noci vydává vážně divný zvuky. Asi jako kdyby někoho dával.“

„No tak, tohle se přeci říká až po noční směně!“ Napomenula ji se smíchem Nela.

Před vchodem se Áďa zastavila. „Kdyby se dělo něco

naléhavého, klidně mi zavolej, dobře? I když ti teda nezaručuju, že mě to vzbudí.“

„Jasně, díky.“ V práci už sice dlouho nebyla žádný nováček, přesto podobné nabídky pomoci vřele vítala.

Rozloučila se s kolegyní a zamkla venkovní dveře. Místnost se ponořila do ticha. Vrhla pohled na automat se sladkostmi. Dávivých zvuků si nevšimla, ale divokých světelných efektů ano. Přístroj v nepravidelných intervalech probleskoval odstíny modré barvy. Kdyby tak raději vydával tyčinky zdarma, napadlo ji, když se vracela na recepci.

Během nočních směn se toho moc nedělo. Hlavní náplň práce spočívala především v otevírání dveří studentům, kteří se vraceli z víru barů a diskoték – většinou až k ránu. Proto jen rychle připravila podklady na zítřejší směnu a pak zamířila do zadní části recepčních prostor. Malý obytný kamrlík zahrnoval televizi a proleželý gauč. Návštěvníkům internátu byl zcela skryt zdí, která zepředu nesla přihrádky s klíči. Bez obav ze zvědavých očí se tedy položila na pohovku. Potřebovala si chvíli odpočinout. Poslouchala bubnování kapek za oknem a zírala do stropu. Věděla, že dnes spát nebude. Ani přes velkou únavu se jí tady nikdy nepodařilo usnout. Ze začátku to byl jenom špatný pocit z toho, že by spala během pracovní doby. O následné debaty se šéfem týkající se její pracovní morálky opravdu nestála. Pak se ale přidalo i něco jiného. Neklid, který cítila pokaždé, když zanechala recepci bez dozoru. Možná byla prostě jen nervózní, když neměla přehled o tom, co se odehrává v hlavní hale. Představa, že by před recepcí chodili hosté, zatímco ona vzadu tvrdě spí, se jí zrovna moc nezamlouvala. Občas jí také vyrušilo cinknutí. Většinou se jednalo o venkovní zvonek, zvonek na recepci, nebo výtah. Jako právě teď. Rychle vstala a vrátila se na židli k recepčnímu pultu.

Výtah přijel a s cinknutím se otevřel. Byl prázdný. Tohle se jí

během nočních směn stávalo často, na spontánní výlety plechové kabiny byla už vcelku zvyklá. Stejně jako na to, že naaranžované sportovní dresy ve vitrínách vrhají na koberec mužské siluety nebo na spotřebiče, co z ničeho nic spouští do tmy své ponuré vrčení. Tentokrát však bylo něco jinak. Výtah se většinou během pár vteřin zase zavřel, teď ale z nějakého důvodu dveře nezaklaply. Měla pocit, jako by na ni ta kabina zírala. Vtom zazvonil telefon. Trhla sebou. Ječivý tón jí z nějakého důvodu lekal i během dne, natož teď, v noci. Podívala se na čas, bylo krátce po půl jedné ráno. Kdo proboha volá v tuhle hodinu, pomyslela si poněkud pobouřeně. Počkala ještě na druhé zazvonění a pak neochotně zvedla sluchátko.

„Recepce, prosím?“ Ohlásila se mnohem jistěji, než jak se právě cítila. Na druhém konci linky se nikdo neozval.

„Recepce, prosím?!“ Zopakovala, tentokrát o něco naléhavěji. Stále ticho. Počkat. Něco přeci jen zachytila. Ten zvuk byl slabý, sotva slyšitelný. Přesto cinkání s jistotou poznala. Rytmicky se opakovalo, jako by jej někdo nahrál a pak ve smyčce pouštěl pořád znovu dokola.

Zavěsila a vrhla pohled na výtah. Dveře byly stále otevřené dokořán. Pocítila náhlou vlnu chladu. Rychle zamířila k vypínači a rozsvítila světla. Trochu se jí ulevilo. Ještě když byla malá, bylo otočení vypínačem první věcí, kterou udělala po probuzení z děsivé noční můry. Většinou stačilo malé světýlko a během chvíle znovu upadla do spánku. Teď skoro litovala, že se jí tu nedaří usnout. Tohle celé by přitom mohla zaspat.

Rozhodla se, že se pokusí rozptýlit prací. Začala pracovat na uzávěrce, která byla určená pro zítřejší směnu. Během hledání nesrovnalostí se jí na výtah skutečně podařilo zapomenout. Když chtěla papírové doklady porovnat s evidencí v počítači, všimla si nově přijaté zprávy v e-mailové poště. Otevřela schránku a přelétla očima krátký vzkaz.

„Nastup, čekáme na tebe. Recepce.“ Ještě jednou si zprávu přečetla, než si plně uvědomila její obsah.

„Co to...“ zajíkla se. Znovu se podívala na odesílatele. Recepce. Její recepce! Pak si všimla věty napsané drobným písmem. „PS: S nástupem neotálej – jinak si pro tebe přijdeme sami!“

To je tedy hodně hloupý žert! Věděla, že se ve zdejší kolektivu nachází pár vtipálků, kteří zároveň mají přístup k přihlašovacím údajům a takového kanadského žertíku by se neštítili. Srdce jí přesto divoce tlouklo. V hloubi duše totiž věděla, že autorem textu není žádný z jejích kolegů.

Intuitivně tušila, že dokud zůstane v uzavřených prostorách recepce, bude v relativním bezpečí. Myšlenka jí v hlavě vytanula jako blesk. Popadla klíče a rychlým krokem se vydala ke dveřím. Nahmatala ten s vroubkovaným krytem, přiložila jej ke klíčové dírci. Klíč nepasoval. To není možné, zkusila to znovu. Zase nic. Spěšně v ruce přehrabovala klíče a hledala ten správný, protože s tímhle se určitě spletla. Jenže vroubkovaný povrch byl opravdu jen na tom, který právě zkusila. Možná kolegyně z nějakého důvodu kryty přehodila, napadlo ji a rychle vyzkoušela všechny klíče z malého svazku. Do zámku nepasoval žádný z nich. Odstoupila ode dveří. Pořád tady má tlačítko, kterým v mžiku přivolá ostrahu z vedlejší budovy, uklidňovala se. Ale co jim řekne? Ať sem chlapi rychle dorazí, protože ji někdo straší po telefonu a internetové poště? Ano, měla strach, ještě pořád se ovšem cítila dost hrdá na to, aby se vystavila pocitu zesměšnění kvůli něčemu, co lze jistě nějak racionálně vysvětlit. Pak jí hlavou bleskla slova kolegyně týkající se urgentní situace. Zvedla tedy sluchátko recepčního telefonu. Místo vyzváněcího tónu však uslyšela hlas. Nebyla schopná určit, jestli patří ženě, nebo muži. Věděla ale jistě, co říkal: varovali jsme tě. Dveře výtahu se zavřely.

Strnule v ruce svírala sluchátko a jako zhypnotizovaná

upírala zrak k výtahu. Teď už si nemohla dál nalhávat, že všechny ty divné zvuky a stíny byly jen výplodem její fantazie. Každou zdejší probdělou noc se je úporně snažila ignorovat, později bagatelizovat a racionalizovat, až sama uvěřila tomu, že neexistují. Proč jen na tomhle zatraceném místě zůstávala? Proč neodešla hned, jak poprvé ze tmy zaslechla šeptat své jméno? Cítila, že se brzy rozpláče.

Ale na pláč nebyl čas, teď musí jednat. Rozhodla se okamžitě, přivolá ostrahu. Něco jim navykládá. Pová třeba, že se stala obětí nejapného žertu, že jí z horních pater neustále někdo volá – zřejmě opilí kluci z internátu – a že by chtěla, aby se na ně došli podívat a urychleně zjednali klid. Řekne jim cokoliv, hlavně, aby ihned přišli! Vrhla se k tlačítku a silně jej stiskla.

A tehdy to uviděla. Dveře výtahu se znovu začaly otevírat. Na koberci před ním se objevil otisk nohy. Krátce na to druhý, třetí. Stopy neomylně mířily ke dveřím, které se jí nepodařilo zamknout. Teď už se vzlykům neubránila. V tom jí myslí prolétl spásný nápad. Popadla svoji tašku a veškerý její obsah vysypala na podlahu. Rychle přehrabovala věcmi, ale jen marně hledala svůj mobil. Zapomněla ho doma, když ve spěchu opouštěla byt a běžela na autobus.

V panice otevřela skříň a hledala cokoliv, čím by se mohla bránit neviditelnému útočníkovi. Bude bojovat! Ale jak? Snad prostěradlem, polštářem nebo dekou?! Začala křičet. I když byli nejbližší lidé ubytovaní tři patra nad ní, třeba přeci jen něco uslyší a přijdou na pomoc. Když se jí dotkly neviditelné ruce, divoce vykřikla naposledy. Hlas se jí zlomil. Bezmocně přihlížela, jak ji neznámá síla vleče k výtahu. Poslední, co viděla, než se dveře dovřely, byla potměšilá recepce. Na displeji se objevila červená číslice osm. Budova má ale jen šest pater! Výtah se pomalu rozjel vzhůru. Pak ztratila vědomí.

Když se probírala, stále se nacházela v kabině. Dveře však

byly otevřené, výtah zastavil v cílovém místě. Ale kde to bylo? S námahou se postavila. Chvilí otupěle zírala na displej, kde blikalo číslo osm. Začala zuřivě mačkat tlačítka. Nic se však nestalo. Ať stiskla kterékoliv z nich, dveře se nezavíraly a kabina zůstávala nehybná. Po tvářích jí stékaly slzy. Upírala zrak do tmy před sebou. Neviděla nic, jen černo. Sesula se na podlahu a schoulila do klubíčka.

Tělem jí otřásaly mohutné vzlyky. Najednou uslyšela zazvonění. Zaplavila ji vlna naděje. Netušila sice, kde se nachází, ale jestli tady je telefon, jestli sem někdo volá, možná o ní vědí, možná ji zachrání! Nejistě vykročila do tmy. Někde v prostoru před ní se ozvalo tiché cvaknutí. Mdlé světlo ozářilo malou místnost a dopadlo na recepční pult. Stěny byly poseté obrazy. Ne, spíš fotografiemi. Všechny zobrazovaly tváře jakýchsi starců. Telefon pořád vyzváněl. Třesoucí se rukou zvedla sluchátko, přiložila jej k uchu a hlas, který dnes už jednou slyšela, zastavil tlukot jejího srdce.

„Vítej na recepci. Tvoje směna začíná a bude trvat navždy.“